

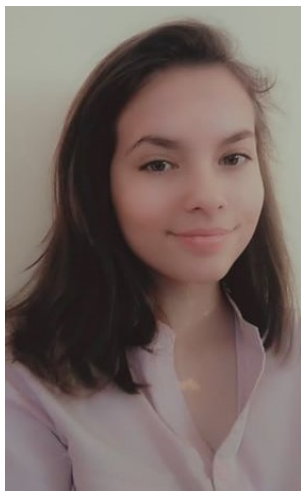
ZÁŘÍ - ŘÍJEN 2019

Trivium revue

VÍTEJTE DOMA!!!

Editoriál šéfredaktorky

Máme tu nový školní rok a s ním i první číslo našeho školního časopisu. S novým rokem do naší školní redakce přišlo pár nováčků, kteří se bez problémů zařadili mezi naše členy redakce. Copak si pro vás naše redakce asi připravila? V tomto čísle se dozvíte o naší přestavbě školy s jedinečnými rozhovory s učiteli a s panem ředitelem, ve kterém se dozvíte info o přestavbě školy i to, co by vás ani nenapadlo. Dočtete se o zážitcích našich redaktorů a o událostech, které se od začátku školního roku udály. Například jak se naše Nátša měla v Lisabonu, nebo o smrti naší pěvecké legendy. Najdete zde i pár receptů, které stojí za zkoušku. Ukážeme vám pohled osmáků na Grétu Thunberg, švédskou klimatickou aktivistku. Nakonec si zde můžete přečíst pár vtípků Kryštofa a udělat si kvíz o naší škole. Takže se v klidu usadte a začínáme.

Denisa Andrášková, šéfredaktorka, 9. ročník

Školní redakce 2019 – 2020

Denisa Andrášková
šéfredaktorka

Joachim Kiszka
grafický editor

Magdalena Grulichová
textová korektorka

Ema Hejduková
fotografka

Adam Baďo
editor

Kryštof Bárta
redaktor

Elizabeth Mičková
redaktorka

Tereza Meierová
redaktorka

Jolana Sovinová
redaktorka

Zuzana Meierová
redaktorka

Ze země ke hvězdám
nevede vyšlapaná cesta.

seneca

Barbora Pinkasová
redaktorka

Natálie Světlíková
redaktorka

Věra Jelínková
redaktorka

Tereza Andrášková
redaktorka

JAN AMOS KOMENSKÝ

NEVĚŘTE VŠEMU,
CO SE VÁM K
VĚŘENÍ PŘEDKLÁDÁ:

ZKOUMEJTE VŠE
A PŘESVĚDČUJTE SE
O VŠEM SAMI

Mgr. Jiří Švejda
šéfredaktor

ROZHOVOR S PANEM ŘEDITELEM JANEM GRULICHEM

Stavba se zvládla po dlouhém náročném roce a všechno je tak, jak má být. Žáci chodí do školy, učí se každý v nové hezké třídě, učitelé mají sborovnu a pan ředitel má novou velkou ředitelnu. A mě by zajímalo, jak to teď zvládá a vidí pan ředitel po té náročné stavbě, problémy s penězi, s časem, problémy s nábytkem a podobně. Myslím si, že ho teď celá škola a hodně lidí z okolí rozhodně obdivuje, a že je pro většinu žáků vzorem. Pro mě osobně je hrdinou. A rozhodla jsem, že s panem ředitelem udělám rozhovor a zeptám se ho na otázky, které si myslím, že by většinu z vás mohly zajímat.

Jak se máte, pane řediteli?

Děkuji za optání, mám se dobře. A děkuji za ten milý úvod. Ta hranice mezi bláznem a hrdinou byla hodně tenká. Stavba přinesla mnoho problémů a byla období, kdy to vypadalo, že celá stavba skončí průšvihem. To by si pak mnoho lidí řeklo, vždyť jsme to říkali, že to je bláznovství, stavět takový projekt v malé vesnici a bez finančních prostředků. Nakonec se to díky pomoci tolika lidí podařilo a lidé nám říkají, že jsme hrdinové, že vždycky věřili, že to zvládneme. Takže mi spadl kámen ze srdce, že jsme hranici bláznovství těsně překonali.

Jak jste se připravoval do nové školy o prázdninách?

Celé prázdniny jsem se věnoval stavbě, byly to hektické týdny, aby se vše stihlo. Jeden den jsem dokonce napočítal na stavbě 52 řemeslníků, všichni pracovali až do večera, aby stihli termín. Koncem srpna jsme zase všichni uklízeli, hledali jsme věci, které jsme uskladnili a stěhovali, aby byla v pondělí 2. září škola připravena na první školní den.

Co vám přijde nejvíce povedené na celé stavbě?

Mám radost z mnoha věcí, ale celé nové patro je krásné. Jsem rád, že jsme zrekonstruovali i staré prostory a ta velká jídelna s vydávacím pultem mi dělá radost pokaždé, když jdu na oběd.

Projektu jsem se více či méně intenzivně věnoval 10 let, často jsem se zasnul a představoval si, jak bude nová škola vypadat, virtuálně jsem procházel novými třídami. Nejvíce radost mi tedy dělá, že se ty sny uskutečnily, a že ta realita je snad ještě hezčí, než ty moje představy. A že když procházím tou školou, tak už to není jen představa, ale že jdu po opravdové podlaze.

Kolik peněz se dohromady sehnalo a kolik je ještě potřeba sehnat?

Dostali jsme (tedy snad dostaneme) 25,8 miliónů dotace z EU na stavbu. Pomalu se mi scházejí do ruky všechny faktury a celá stavba včetně vybavení, projektu, administrace, stavebního dozoru, BOZP, atd. stála přes 37 mil Kč. Museli jsme tedy dohromady sehnat 11,5 mil. Sehnali jsme společně během roku neuvěřitelných 11 milionů Kč, což je denně skoro 30 tisíc. 500 tisíc tedy ještě chybí.

Bude vám chybět vaše ředitelna ve věži na závoděšti?

Ředitelna ve věži byla krásná, takovou zajisté žádný ředitel školy neměl :-). Takže na ní budu nostalgicky vzpomínat a vybavovat si ten úžasný výhled. Možná bych tam ještě chvíli rád zůstal. Každopádně, ředitel není bílá paní, aby byl zavřen ve věži a žactvo by mělo bez něj tendenci zdivočet. Takže jsem zpátky ve škole.

Co si myslíte, že se žákům ve škole nejvíce líbí?

To by mne také zajímalo, nechcete udělat nějakou anketu?

Můžete mi říct, jak jste to všechno zvládl?

Díky Bohu, díky rodině, díky skvělým žákům, díky kolegům do pohody i nepohody, díky iniciativním rodičům, díky starostovi a Dobřanům, díky Bystřému, díky kafi a jiným podpůrným prostředkům, díky přátelům, díky lidem, co se přáteli stali, díky neznámým lidem, co se stali známými, díky tomu, že to mělo smysl, díky pomoci mnoha firem, díky nadacím, díky tomu, že jsme tomu všichni věřili, díky krajskému úřadu, díky tomu, že mne tato práce baví... no, když to teď zpětně čtu, tak s takovou podporou to byla skoro brnkačka.

Co pro vás na celé stavbě byl ten nejtěžší úkol?

To všechno zvládnout :-)

Já vám děkuji za rozhovor a přeji hodně štěstí.

Kvíz o naší škole

Ahoj, tenhle kvíz je o ceny, takže neváhej, vezmi si papír a piš odpovědi, které si myslíš, že jsou správné, podepiš se a dones to do 29. listopadu Majdě Grulichové do 8. třídy. Během prosince zjistíš, jak to dopadlo a nejlepší řešitelé obdrží i nějakou cenu, držím palce.

1) Jak se jmenuje naše škola celým jménem?

2) Kdo je letos šéfredaktor školního časopisu?

- a) Achim Kiszka
- b) Adam Baďo
- c) Denisa Andrášková

3) Kolik učitelů učí v naší škole?

- a) 15
- b) 17
- c) 12

4) Jak dlouho pan ředitel řediteluje?

- a) 14 let
- b) 10 let
- c) 13 let

5) Kde je ve škole napsaný citát „Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávisť?“

- a) v jídelně
- b) u ředitelny
- c) u počítačové učebny

6) Jak dlouho Běháme s Emilem?

- a) 5 let
- b) 3 roky
- c) 2 roky

7) Kolik let je paní Daně Zátopkové?

- a) 90 let
- b) 99 let
- c) 97 let

8) Kdo vymyslel, že budeme běhat s Emilem?

- a) Míša Procházková
- b) Pan učitel Killar
- c) Míša Procházková a pan učitel Killar

9) Kolik je v nové škole klavírů?

- a) 2 plus zastávka
- b) 4 se zastávkou
- c) 2 bez zastávky

10) Jakou značku fotoaparátu má pan ředitel?

- a) Nikon
- b) Canon
- c) Panasonic

11) Jakou třídu učí paní učitelka Tondrová?

- a) 2. třída
- b) 1. třída
- c) 5. třídu

12) Jaký nový předmět má letos 8 a 9. třída?

- a) Seminář z češtiny
- b) Seminář z Matematiky
- c) Seminář z AJ

13) Kolik let pan ředitel chystal přestavbu školy?

- a) 10 let
- b) 3 roky
- c) 7 let

14) Kolik žáků chodí nyní do naší školy?

- a) 175
- b) 176
- c) 177

15) Kolik dětí chodí do naší Bysterské MŠ?

- a) 28
- b) 31
- c) 18

16) Jak se jmenuje nový učitel ve školce?

- a) Pepa
- b) Pavel
- c) Petr

17) Jak dlouho se pan učitel Švejda věnuje redakci?

- a) 9 let
- b) 10 let
- c) 5 let

18) Kolik žáků ze školy je pokrevně příbuzné s panem ředitelem?

- a) 4
- b) 7
- c) 1

19) Jaký slavný houslista přijel zahrát na slavnostní otevření školy?

- a) Jaroslav Svěcený
- b) Pavel Šporcl
- c) Ivan Ženatý

20) Co učí za předmět na druhém stupni paní Adéla Čermáková?

- a) INF
- b) MV
- c) F

BONUSOVÁ OTÁZKA:

Jakému českému hokejovému týmu fandí pan ředitel?

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ ŠKOLY

Dne 18. Zářím 2019 byla slavnostně otevřena naše nová škola. Od 15 hodin byla škola plná známých i neznámých lidí. Většina žáků druhého stupně provázela po naší škole návštěvníky z blízka, i z daleka. Od 16 hodin byla možnost vidět před školou kapelu LAZY BRASS, ve které hraje i bývalý absolvent školy Honza Pátek. S kapelou měli možnost si zahrát i žáci školy Majda Grulichová a Šimon Pátek. Myslím, že by Majda a Šimon mohli s nimi hrát pořád. Kluci z kapely byli odvážní, protože hrát v takové zimě, která právě byla je fakt strašné, ale kluci to zvládli, i přes vítr a zimu, bravurně. Po celou dobu bylo venku a v jídelně připraveno občerstvení a také se opékala kýta. V 19 hodin se většina lidí přesunula do dobřanského kostela, kde vystoupil významný český houslista Pavel Šporcl. Než začal pan Šporcl hrát, pár slov řekl pan ředitel, pan starosta, paní učitelka Bašková a pan učitel Kubáček za učitele dobřanské školy, paní Rosová a pan Novotný za spokojené rodiče dětí z dobřanské školy, devátáci Vojta Pacourek a Káťa Mičková. Pan ředitel dostal svoji vlastní loutku jako dárek od učitelů a obraz školy před přestavbou od Vojty Moravce. Myslím, že plnému kostelu diváků se koncert moc líbil. Na konci kon-

certu pan Šporcl rozdával podpisy a prodával své desky. Náš pan ředitel zvládl vše a celou stavbu výborně. DĚKUJEME. Celý den se moc povedl.

Barbora Pinkasová, 7. ročník

Výstava středních škol v Rychnově nad Kněžnou

V pátek 4. 10. 2019 se devátá třída vydává na Výstavu středních škol v Rychnově, kde se jedou podívat, jaké možnosti ve středoškolském vzdělání nám nabízí tento okres. Výstava se konala ve Společenském centru města a jede se tam hlavně proto, aby si letošní deváťáci vybrali školu, na které se budou dále vzdělávat, ať už je to gymná-

zium, či učební obor tak každý z nich by si měl vybrat školu, která ho bude bavit a naplňovat. Akce probíhala tak, že každá škola měla svůj vlastní stánek, u kterého vždy stál nějaký učitel nebo student z vyššího ročníku a pokaždé když vás nějaká škola zaujala, tak si vás někdo z toho stánku ujal a pověděl vám, jak to na škole

funguje, jestli vám ji doporučuje atd... Samozřejmě zodpověděli všechny vaše dotazy a vše co vás zajímalo. Takhle to bylo u každého stánku, kterých tam bylo opravdu hodně, takže jste měli z čeho vybírat. A když už vás přestala výstava bavit tak jste se sebrali a jeli domů.

Joachim Kiszka
9. ročník

Běh o pohár Sedloňova

Poslední zářijový víkend se v Sedloňově, jako každý rok, běží silniční závod na deset kilometrů „O pohár Sedloňova“. Tento rok se běžel už 49. ročník silničního běhu o pohár Sedloňova. První závod se běžel už v roce 1971. Na startu tehdy bylo 17 závodníků a vyhrál Miroslav Krsek. Po odstartování hlavního závodu na 10 kilometrů se běží závody žactva různých věkových kategorií. Podle stáří žáků se běží tratě od 100 do 1000 metrů. První závody žactva se však běžely až roku 1977.

Rekord drží Ivan Uvizl s časem 29,55 minut od roku 1986, a Táňa Metelková s 35,13 minutami od roku 2005. Vítěz celého závodu vyhraje putovní pohár, a doma si ho může vystavit, jen když vyhraje 5 krát za sebou.

Tereza Meierová, 7. ročník

Receptář Terky Hrušky – strašidelné prstíky

Ingredience:

125 g rostlinného tuku Hera
špetka soli
1 žloutek
1 lžička najemno nastrouhané citronové kůry
250 g polohrubé mouky
50g mandlí nakrájených na plátky

Postup:

Předehejte troubu na 180 °C a vysteleme plechy pečícím papírem. Smíchejte rostlinný tuk s cukrem a solí. Poté přidejte žloutek a citronovou kůru a vše dobře promíchejte. Nakonec přidejte mouku a vymíchejte těsto do hladké hmoty. Zabalte je do potravinové folie a nechte cca 30 min odpočívat v lednici. Po vyjmutí tvarujte těsto do válečků a ukládejte na plech. Přidejte plátky mandlí, které tvoří nehet. Mandle je třeba do těsta přitlačit, aby držely. Nakonec pomocí nože udělejte do těsta zářezy, které budou vypadat jako klouby. Pečte cca 15 minut a podávejte vychladlé. Přeji dobrou chuť.

Tereza Andrášková, 6. ročník

RYCHNOVSKÁ ZUŠka

Děti ze ZUŠky měly soustředění v Engedí v Bystrém. Byly tam od pátku do neděle. V neděli se konal v Eladě koncert. Doporučuji si ho příště poslechnout. Já jsem tam byla, hraji krásně. Jaké tam byly nástroje? Saxofon, baryton, tenorový saxofon, klarinet, altová flétna, zobcová flétna, klavír. Hráli i čtyřhry. Různé lehké i těžké skladby.

Někteří žáci hráli známé písničky, např. písně ze Zlatovlásky, nebo Lásko má já stůňu. Hráli ale i nově složené skladby.

Byla jsem tam se sestrou Terezkou. Měla z koncertu dobrý pocit, stejně jako já. Vstupné bylo dobrovolné.

Na závěr hráli společně svoji vymyšlenou písničku „Za dubem“. Při té písničce hrají čtyři žáci na jeden klavír, na druhý klavír tři žáci a s nimi všechny dechové nástroje. Učitelé a rodiče dětí zpívali.

Věra Jelínková, 6. ročník

Vtípky Kryštofa Bárty

„Nováku skloňuj sloveso chodit“
„Chodím... chodíš...
Chodí...“ Odříkává velmi pomalu žák.
„Trochu rychleji!“
Pobízí ho učitel.
„Běžím... běžíš...
Běží....“

Pračlověk vyčítá svému synu.
„Tu trojku z lovu chápu, jsi ještě malý, ale že máš čtyřku z dějepisu, který má jen jednu stránku?“

Ve škole měli napsat slohovou práci na téma:
Jak jsem strávil Vánoční prázdniny.
Pepíček napsal: Děkuji výborně.

Povídají si tři kamarádi.
„Moje manželka četla Křemílka a Vochemůrku a narodila se jí dvojčata.“
Druhý povídá, „Moje manželka četla Tři prasátka a narodila se jí trojčata“
Třetí všeho nechá a utíká pryč.
„Kam běžíš“ volají za ním kamarádi.
„Běžím domů, protože moje manželka čte Alibabu a čtyřicet loupežníků“

Učitel se ptá, „jak zní rozkazovací způsob slovesa mlčet?“
Pepíček odpoví „Psssss!“

Kdo se moc ptá, málo Googluje...

Před chvílkou jsem zažil nejrychlejší přenos dat v mém životě,
16 GB za sekundu...
Vysavač mi vcucl flešku.

Padá software,
něco si přej...

V Lisabonu s Nátou Světlíkovou

Koncem září jsme s rodinou vyrazili do Portugalska do města jménem Lisabon. Můj největší zážitek bylo, když jsme šli do největšího oceanária v Evropě. Bylo tak velké, že jsme tam strávili dohromady víc jak čtyři hodiny. Viděli jsme tam všechny možné ryby, rejnoky, žraloky a taky mantu atlantskou, která byla opravdu strašně velká. Potom jsme tam viděli Sunfish (viz obr.) Je to taková placatá ryba kruhového tvaru se dvěma ploutvemi. Jednu má na hřbetu a druhou na břicho a díky tomu opravdu strašně srandovně plave. Další den jsme jeli

vyhlášenou žlutou tramvají, která nás dovezla ke hradu, ze kterého byl hezký výhled na Lisabon. V Lisabonu se mi velmi líbilo.

Natálie Světlíková
7. ročník

Odešla legenda – zemřel Karel Gott

Ve věku 80 let zemřel zlatý slavík, zpěvák, herec, skladatel i malíř Karel Gott. V polovině září mu lékaři oznámili, že trpí akutní leukemií. I když porazil mnoho dalších nemocí, tento boj prohrál. Poslední rozloučení se konalo v pátek 11. 10. v Praze na Žofíně, před kterým se utvořila 5 km dlouhá řada. Rozloučit se přišlo asi 50 000 lidí. Za celý

život nazpíval 978 písní a vydal 293 (sólových) alb. Jeho poslední píseň se jmenovala „Hvězdy nehasnou“, kterou nazpíval se svojí dcerou Charlott. Během posledních 54 let prodal 50 milionů alb, a tím se stal nejúspěšnějším českým interpretem. Získal 42 ocenění v anketách zlatého slavíka, více než 120 televizních ocenění, 8 zlatých desek a jednu diamantovou desku. Čest jeho památce!

Tereza Meierová, 7. ročník

Ivana Macháčková – Gottová

Ivana Macháčková se narodila v Opavě, vystudovala střední zdravotní školu. Tři roky pracovala v USA, jako au-pair. Po návratu z USA působila jako asistentka zahraničních herců, kteří v Česku točili filmy. Od července 2010 moderovala VIP správy na televizi Prima. Před tím než porodila dceru, kterou má s Karlem Gottem, pracovala jako produkční Divadla Broadway. Ivana Macháčková se provdala za mistra Karla Gotta dne 7. ledna 2008 v Las Vegas. Mají spolu dvě dcery, Charlotte Ellu (30. 4. 2006) a Nelly Soffii (28. 5. 2008).

Její dcera Charlotta Ella Gottová zdědila po svém otci pěvecký talent a druhá dcera Nelly Sofie malířský talent. Karel Gott vydal poslední skladbu se svou dcerou Charlottou Ellou – **Srdce Nehasnou**. Bohužel letošní rok, 1. 10. zemřel její manžel mistr Karel Gott. Ivana, před novinářskými útoky, odjela se svými dcerami do zahraničí, a tím je chtěla uchránit stresu, kterému by byly nuceny čelit. Ve středu 9.10 se Ivana vrátila, aby zorganizovala pohřeb, který měl dvě části. V pátek 11. 10. 2019 měl Karel Gott poslední rozloučení na Žofíně, kam proudily davy lidí. Měly tak možnost dát poslední „Sbohem“ tomuto fenomenálnímu zpěvákovi i člověku.

Druhý den 12. 10. se konala zádušní mše v katedrále sv. Víta v Praze, jen pro pozvané hosty.

Písně Karla Gotta v nás zůstanou navždy a tím i jeho přítomnost. Ivaně a jejím dcerám přejeme hodně sil.

Jolana Sovinová, 6. ročník

Síla lidskosti—Nicholas Winton

Dne 22. 10. se celý druhý stupeň naší skromné školičky jel podívat na hraný dokument o Nicholasi Wintonovi a záchraně, podle jeho slov pouhých 669 židovských dětí. Myšlenka zachránit ty děti vzešla z pouhopouhé domněnky samotného Nicholase, že se schyluje k nějakému zlu, no a jak víme, měl bohužel pravdu. Bylo opravdu odvážné ale zároveň krapet šílené. Jen si to vezměte, začít podnikat něco jako převoz skoro 700 dětí (chtěl jich zachránit asi něco okolo 900) ale, poslední transport okolo 250 dětí byl překažen válkou a tak byly hranice uzavřeny a děti poslány do koncentračních táborů.

Kdybych já měl pocit, že se bude dít něco takové tak bych si nejspíš řekl že jsem už dlouho nespal a že jsem hrál moc dlouho videohry a že jsem prostě a jednoduše vyčerpaný. Prostě bych tomu nevěřil a ani bych neměl proč. Nebo proč snad? Jen protože mám pocit, že se stane něco tak absurdního jako vpád diktátora do mé země?! V tu chvíli kdybych došel, k tomuto závěru bych se nejspíš zabalil do krabice a poslal do Bohnic a ať se tam o mě dobře starají. Jo... prostě bych tomu nevěřil. Ale byl mezi námi naštěstí takový člověk, který tomu věřil a moc dobře udělal. Dalšími faktory, kromě odhodlání byly ještě peníze, čas a dokumenty potřebné pro přepravu. Peníze byly jako dnes, tak i před 70 lety nedostatkové zboží, protože na přepravu jednoho dítěte bylo potřeba 50£ a průměrná týdenní mzda byla 9£. Nebylo zrovna jednoduché ty peníze obstarat jak ze strany Nickyho tak ze strany adoptivních rodičů, ale všem se to tak nějak dařilo.

Čas, ten nikdo nezastaví a nepodařilo se to ani Nickymu, při posledním transportu dětí do Anglie, ale mimo tuto smutnou událost se Nicholasovi a jeho týmu jen dařilo, kde se dalo. Sháněli peníze, dařilo se jim padělat dokumenty, kvůli pomalé práci ministerstva, sháněli se rodiny, které se ujímaly dětí samotných. No zkrátka toho bylo tak neskutečně moc, že mi spadla čelist, když jsem si uvědomil, kolik toho udělal.

Nicky se tímto činem nikde nechlubil a ani to neplánoval, dokud jeho žena nenašla spisy všech těch dětí na půdě a nepřipomněla Nickymu

co udělal. Poté dala spisy historičce Elizabeth Maxvelové, která zorganizovala setkání všech jeho dětí s nim samotným v show patřící BBC *That's life* (To je život), všude byla hromada vděčných díků a hlavně radostných slz.

Po tom co se o jeho činech dozvěděla, veřejnost se stal miláčkem každého, kdo má alespoň trochu úcty a smyslu pro správnou věc. Dostal 3 nominace na Nobelovu cenu míru, z nichž, ale ani jednu nevyhrál, poté dostal: Řád T. G. Masaryka od V. Havla, Řád bílého lva od M. Zemana a rytířský titul od královny Anglie Alžběty II.

Lidí jako byl sir Nicholas Winton by svět potřeboval víc, ale bohužel se tací jako on i s lupou hledají těžko. Takových lidí jak jsem už naznačil, není moc a to opravdu velká škoda...

Položte si otázku: Byl bych schopný vykonat to, co dokázal Nicholas za jeho podmínek, ale se svojí osobností?

Adam Baďo, 9. ročník

Gréta Thunberg

Je to mladá šestnáctiletá dívka, která se rozhodla vyjádřit své názory na klimatické změny velmi radikálně a svými emotivními projevy a aktivním přístupem ovlivnila již milióny lidí žijících na naší planetě.

Za své aktivity získala několik cen a vyznamenání. Pokud si její jméno zadáte do internetového vyhledávače, dozvíte se nespočet informací, pochvalných i kritických článků, ale i nemálo ostře odsuzujících názorů.

Protestovala před švédským parlamentem, Inicivovala dvě celosvětové školní stávky za záchranu klimatu, promlouvala v britském parlamentu i v OSN. Sama sebe označuje za „nositelku poselství“, která pouze opakuje to, před čím vědci varují již několik let a nikdo je příliš neslyší.

A tady jsou názory našich osmáků na tuto mladou dívku, které se říká „nositelka klimatického poselství“.

Ondřej Palenčár

Greta Thunberg, známá jako švédská klimatická aktivistka bojující za stav přírody a proti globálnímu oteplování se narodila 3. 1. 2003 ve Stockholmu, je jí tudíž 16 let. I přes její nízký věk se dokázala proslavit po celém světě a postavit se do čela všem bojovníkům proti globálnímu oteplování.

Greta je odvážná a nebojí se promluvit, ani když je proti ní mnoho lidí a politiků.

Má ráda lidi, kteří mají stejné názory jako ona a podporují ji, naopak bojuje proti lidem, kteří ji ponižují.

Její vztah k přírodě je velmi silný, protože se jen tak nemůže dívat na to, jak lidé přírodu postupně víc a víc ničí a politikové s tím nic nedělají.

Její největší schopností je asi schopnost promlouvat k lidem a stát si za svými názory, kterými se tak proslavila.

Myslím si, že se spíš stará o její názory, než o sebe samou i když si už zvykla na její slávu, bez které by se možná chovala trochu jinak.

To, co dělá, je podle mě dobrá věc i když si nemyslím, že by to mohlo něco změnit, protože by nejdříve musela přesvědčit politiky, což se jí zatím moc nedaří, ale oceňuji snahu a odvalu, se kterou se projevuje a také to, že to ještě nevzdala

Jindřich Kárník

Je to nadaná dívka s velkým sebevědomím a srdcem. Bojuje za naši planetu Zemi, snaží se jí co nejvíce pomoci. Proto také pořádá demonstrace proti nesprávnému chování k Zemi. Místo tří týdnů ve škole stála před švédským parlamentem a odsuzovala lidi, co jen sedí a nic proti globálnímu oteplování nedělají, Gréta Thunberg je jedna z těch, co mají naši Zemi rádi. Díky tomu se dostala do televize a stala se z ní hvězda.

Tato dívka není mým vzorem, ale myslím si, že dělá dobrou věc. Umí si prosadit svůj názor, má zápal a chuť něco dělat pro naši planetu.

Umí být drsná při demonstracích, ale přitom je to určitě hodná holka. Tato dívka trpí Aspergerovým syndromem a ten se projevuje podobně jako autismus. S tímto onemocněním dokázala to, co by skoro nikdo nezvládl, ukázala že věk je jen číslo a nemoc nemocí. Má u mě velký respekt

Michaela Machová

Obyčejně klidná holka, schopná ale i velmi emocionální.

Kritizuje politiky za nepozornost vůči klimatickým změnám. Boji za klima zasvětila svůj život. Prohlašuje, že když vědecké poznatky o Zemi neberou na vědomí politici, nemusí ani ona chodit do školy. A přestala chodit do školy tři týdny. Gretu obdivuji za její aktivitu.

Její život mi ukazuje, že sen se nám může splnit v každém věku.

Magdalena Grulichová

Asi bych se s ní moc nebavila, protože je jiná než já a myslím, že by se pořád chválila a mě jen pomlouvala kvůli přístupu k přírodě. Ale nemůžu moc soudit, osobně ji neznám.

Její projev je takový zajímavý, protože vše říká tak vyděšeně. A přitom nám lidem chce říct něco dobrého do života. Má ráda přírodu a chová se k ní dobře. Nebojí se vystoupit před lidmi a říct jim úplně všechno, co má právě na jazyku.

Je pro nás vzorem, protože se nebojí vystoupit před lidmi a říct jim, co je dobře a co ne.

Pro mě vzorem není, i když nám chce říct něco dobrého o přírodě. Ale myslím si, že to říká někdy tak, že to až moc přehání, a proto se mi její projev moc nelíbí.

Ema Hejduková

Grétu jsem poprvé zahlédla v televizi a působila na mě zvláštním dojmem. Greta je aktivistka v boji o zlepšení klimatu na Zemi. Na svůj věk vystupuje velice sebevědomě a ostře.

Její jednání vůči ostatním lidem je drsné a zlobí se na lidi, že jí zničili její sny o Zemi. Podle jejího vystupování si myslím, že má k přírodě velice hezký vztah. A snaží se přírodu chránit, a také zlepšovat svým chováním životní prostředí. Svým projevem je schopná na sebe upoutat pozornost, vzbuzovat mezi lidmi velké emoce.

Osobně ji neznám, takže nemůžu říct, že bych s ní měla nějaký problém, nebo že je nesympatická. Velice ráda bych ji poznala a povídala si s ní. Svůj vzor v ní nevidím, ale myslím, že je to velice odvážná a chytrá dívka, která se nebojí říct pravdu.

Lucie Bartošová

Greta Thunberg, je švédská šestnáctiletá studentka, která se prosazuje a bojuje proti znečišťování a ničení životního prostředí a také proti klimatickým změnám. O Grétě jsem poprvé slyšela po jejím projevu o klimatických změnách v OSN. Po tomto projevu se o ní začalo diskutovat a vést kauzy o tom, jestli jí někdo má rád, nebo ne.

Greta je podle mě hodně citlivá a někdy mi přijde, že až moc některé věci přehání, ale jinak si myslím, že je i hodná, ale to se mi těžko posuzuje, když ji neznám osobně. Její jednání je hodně emotivní a tvrdé. Někdy až na tolik emotivní, že to vypadá, že se z toho každou chvíli rozbřečí, ale nevím, jestli je to schválně.

Myslím, že je hodně svědomitá a citlivá, ale také nebojácná, protože já bych určitě takhle vystupovat nezvládla - před tolika lidmi. Když skončí s projevem, tak se strhne lavina všelijakých názorů a komentářů.

Na závěr bych napsala, že ji obdivuji za její odvalu a za to, jak si jde za svým názorem a prosazuje si ho, protože to někdy je těžké, když ostatní kolem mají jiný názor. Její styl projevu je sám o sobě zvláštní, a i když to někdy až moc prožívá, tak je pravda, že se snaží. Se Zemí je to horší a horší a kdo ví, co tu bude za dvě stě let.

Jak vnímali rok v „Exilu“ zaměstnanci?

Byl to neuvěřitelný rok strávený v zázemí autokrosového závodiště, familiárně přezdívaného dřevák...., počáteční obavy, které se ukázaly lichými..., ranní příchody do vymrzlé „sborovny“ a ohřívání rukou nad plynovými kamínky, připomínající drsná rána bezdomovců...., zvonění na zvon zavěšený pod trámovím budovy...., návrat ke „kořenům“ jak v Obecné škole, téměř s rákoskou v holínce...:-), soudržnost..., radost dětí z času stráveného o přestávkách venku před budovou..., a desítky dalších maličkostí, které zůstanou ve vzpomínkách každého z nás...., to všechno učinilo tento rok výjimečným a nezapomenutelným všem, kteří ho prožili. Miluji tuhle školu a lidi v ní.

Jiří Killar

2. stupeň Trivium Plus začátku zimy 2018 – takovou dekoraci v budově neuděláte!

Neuvěřitelné, neskutečné, skvělé!!!

Hana Henclová

Jelikož celý první stupeň chodil k nám na oběd, mohla jsem si připomenout děti, které prošly naší školkou ze všech pěti tříd. (Rostou jako z vody)

Také jsem měla velkou příležitost lépe poznat učitele prvního stupně. Bylo to fajn a pro mě osobně přínosem. Pátky a pondělky byly náročné. Přerovnávat stoly a židle pro církev a v pondělí zpět pro školu. Měla jsem jedinečnou příležitost nahlédnout kucharkám pod pokličky a celý rok jsem nemusela požívat deodorant (ušetřila jsem) a přesto jsem kolegyním voněla, nejčastěji smaženou cibulkou.

Lenka Pátková

Minulý rok jsme byli v náhradních prostorách. Byla to skvělá zkušenost. Jediné, co bych napsala negativního, bylo neustálé přejíždění z Dobřan do Bystrého. Každý den musel člověk přemýšlet, co je za den a kam vlastně jede. Vše ostatní bylo super. Stará škola v Bystrém měla neobyčejné kouzlo. Krásné prostorné třídy a atmosféra doby, kdy jsem sama chodila do školy. V Eladě bylo vše elegantní a přepychové. Navíc jsme se potkávali s holkami a dětmi ze školky, což bylo velice příjemné. Myslím, že nás to dost spojilo. Dřevák bylo neoriginálnější pracoviště ze všech. Také velké třídy. Co bych chtěla vyzdvihnout na dřeváku, jsou jeho venkovní prostory. Nádherný výhled na Dobřany a hlavně dostatek prostoru na běhání a hry dětí bez nebezpečí kolem jedoucích aut. Tyto prostory byly opravdu využívány a děti byly neskutečně spokojené a zdravě vylítané. To se pak pozitivně projevovalo v hodinách. Myslím, že je skvělé, že jsme si tímto procesem mohli projít a teď si vychutnáváme komfort nové školy na maximum.

Katka Málková

Vzhledem k tomu, že jsme uplynulý rok prožily společně, máme stejné zážitky.

Tak například: Při nadílce sněhu nám před kuchyní vyhazoval sníh klaun. Po náročném balení uvařených obědů na výdej do dřeváku jsme zjistily, že nám v konvektomatu dřepí maso pro sto dětí. S obětavostí a úsměvem jemu vlastní Radek otočil auto a vrátily jsme se na místo činu. Při vydařeném olympijském běhu se nám sešly všechny děti naší školy na oběd v Bystrém a všechny si zuly boty. Zpocené a špinavé nohy udělaly své. Vůně oběda byla ta tam.

Na závěr, loňský školní rok byl náročný a zároveň jiný. Poznaly jsme život školkovských dětí a navázaly bližší vztah s učiteli z prvního stupně, se kterými jsme byly v každodenním kontaktu. Bylo to moc fajn.

Jitka, Hanka a Mirka z kuchyně

ZÁKLADNÍ ŠKOLA TRIVIUM PLUS sídlí opět v Dobřanech, a to v novém „kabátě“

Je září 2019, začíná nový školní rok. Školáci po roční pauze opět zaplnili školní budovu v Dobřanech.

Vrátili se do staré dobré dobřanské školičky, která však působí úplně nově. Jakoby se oblékla do zcela nového kabátu. Přitom všichni vědí, že kabát je vlastně starý, je jen přešitý, opravený a rozšířený. Proč rozšířený? Ano. I škola v Dobřanech věkem přibírá. Přibrala však proto, že je o ni mezi školáky v širokém okolí Dobřan velký zájem. Děti ve škole tak stále přibývá. Za 9 let – tak dlouho ve škole působím – se jejich počet zvýšil asi o 45. Je jasné, že prostory přestaly stačit. Proto bylo nutné ten pomyslný kabát rozšířit.

Aby to bylo možné, musel se nejdřív vysypat. To znamená, že budovu školy bylo třeba zcela vyprázdnit a vylidnit. Teprve potom se mohlo začít s přešíváním. Dopadlo to výborně. Opravený kabát vypadá jako nový a je v něm tolik místa, že se uvnitř už netísíme a můžeme víc rozevřít svá křídla k nasávání nových vědomostí.

Ale co během toho roku, kdy budova musela být úplně prázdná? Hodně škole pomohli Švorcovi, kteří umožnili výuku v „dřeváku“ na dobřanském autokrosovém závodišti a obec Bystré. Ta dala k dispozici budovu bývalé školy.

V Bystrém bylo skvělé, že se učilo ve velkých, skutečných a klasických školních třídách s kamny na pevná paliva. Stará kamna byla však jen dekorací a nostalgickou vzpomínkou pro mne, neboť pamatuji školu, kde se během vyučování muselo do kamen přikládat a dávat pozor, aby v nich nevyhaslo.

Osobně se mi v Bystrém líbilo, protože jsem měl pocit, že místní vítají, že v obci škola zase funguje.

Určitě děti vesnici oživily a obohatily. Bysteráci byli příjemní, vzájemně jsme se lépe poznali. A to je moc dobře i pro další roky.

Já jsem rád, že jsem Bystré poznal i jinak než vesnici, kudy se jen projíždí nebo se tam jezdí na koupaliště. Měl jsem možnost poznat různá zákoutí, málo prochozené cestičky, blízký les, rybník, obdivovat rázovité horské roubenky a vychutnat si běhání s Emilem na nových tratích. A co mi v Dobřanech bude chybět? Určitě areál bysterského koupaliště, široký a poměrně bezpečný svah na sáňkování, velké fotbalové hřiště a každodenní kontakt s lidičkami z naší školky.

Za celou svou třídu si nyní dovolím napsat Bystrému dopis:

Milé Bystré,

děkujeme za uplynulý školní rok, který jsme prožili pod Tvým dohledem. Bylo to fajn, cítili jsme se v Bystrém mezi upravenými domy i zahradami a mezi Tvými přátelskými obyvateli příjemně a bezpečně, skoro jako doma.

Přesto se těšíme do našich domovských Dobřan. Do nového, čistého, moderního, na venkovní žaluzie, podlahové topení, klimatizovanou třídu, moderní jídelnu, prostornou šatnu i na výtah, který nebudeme používat, protože nejsme žádní lenoši. Taky se těšíme na dobřanskou sokolovnu – školní tělocvičnu, na moderní venkovní hřiště i na autokrosově závodiště, kde se můžeme všemožně sportovně vydovádet.

Určitě budeme na ten rok v Bystrém v dobrém vzpomínat. Jistě budeme taky porovnávat bysterskou klasiku a dobřanskou modernu.

Máme k Tobě po tom roce bližší a milý vztah. Ještě jednou díky a ať se Bystrému dobře daří.

To přeji žáci letošní páté třídy se svým učitelem Lubošem Kubáčkem.

Když jsem se před rokem a půl dozvěděl, že jsme získali projekt na přestavbu školy, byl jsem nadšený. Pocit nadšení však brzy vystřídaly obavy, které začaly vyvstávat. Doba, po kterou se měla škola přestavovat, se začala prodlužovat a pak bylo jasné, že musíme najít náhradní prostory na celý školní rok. O letních prázdninách nastalo velké stěhování. Díky manželům Švorcovým jsme mohli zůstat v Dobřanech. Já jsem se svojí třídou získal dočasný exil v baru AMK na závoděšti v Dobřanech. Bar byl sice malinký, ale pod náporem deváťáků to v něm vřelo tak, jako v opravdovém baru. Samozřejmě bez alkoholu!

Pro mne to byl opravdový zážitek, místo katedry barový pult a místo učitelské židle barová stolička. A k tomu jakou bonus venkovní učebna ve formě tribuny, kterou jsem při hezkém počasí hojně využíval. Pro každého muže práce snů!!!

A co naši žáci? Pozoruhodně chápali důležitost celé situace a nekomfortní podmínky, ve kterých se museli učit a byli úžasní. Zažili nevšední školní rok, kdy hráli pin pong, chodili na chůdách, sáňkovali, stavěli sněhuláky, polévali se vodou a zažili spoustu běžných věcí, které ve většině škol nikdy nezažijí.

Jiří Švejda

Konečně jsem si připadala, že je školka součástí školy a to bylo pro mě největším přínosem. Vřele jsme školu a kuchařky ve školce přijaly. Snažily jsme se, aby se s námi cítili dobře. Víc než jindy nás spojoval společný cíl - nová škola. Vznikaly různé projekty, akce na podporu stavby školy. Ten náboj v nás všech (v zaměstnancích, rodičích, ale i dětech) byl úžasný!

Bylo fajn denně potkávat kolegyně, kolegy ze školy, kuchařky, pobavit se, sdílet s nimi společné prostory. Děti ze školky se každý den viděly se svými staršími kamarády, sourozenci. Bývalí předškoláci se k nám hlásili a někteří mě už dokonce přerostli. U těch nejmladších absolventů naší školky jsme vnímaly a prožívaly jejich cestu první třídou.

Velkým překvapením pro naše děti bylo, že obědy nevaří pan Šopík, ale paní kuchařky, které každý den viděly v akci.

Byl to rušný rok a musím přiznat, že to občas nebylo jednoduché, ale za školku můžu říct: „Zvládli jsme to a stálo to za to, protože nová škola stojí“.

Zdena Moravcová

Rok bez školy? To zní jako super prázdniny!! A možná to pro děti tak trochu prázdniny byly (nemyslím, že by se neučily, ale bylo to pro ně svým způsobem dobrodružství a to přece k prázdninám patří). Pro nás dospělé to úplně prázdniny nebyly. Naše poklidné prostředí v Eladě, které si s dětmi ve školce užíváme, se změnilo na „hlučné“ mraveniště, kde to prostě žilo! Kdybychom natočili jeden týden v Eladě a zrychlili to, byl by to opravdu neuvěřitelný mazec. Kdo tam nebyl, nedovede si přestavit, kolik nejružnějších přesunů nábytku se vždy dělalo v pátek odpoledne a kolik zase v pondělí ráno. A tak pořád dokola... celý školní rok. A upřímně musím říct, že když jsme s Lenkou v sále rovnaly židle poslední červnový pátek... ta radost, že to je naposledy, byla veliká. Škola nám tam nevadila, bylo to velmi milé zpestření denně se potkávat s kolegyněmi a kolegy ze školy, být v užším kontaktu s kuchařkami a i to množství dětí, které nás denně pozdravilo, bylo milé. Ale náročné to bylo pro všechny zaměstnance. Z našeho zajetého režimu jsme se ocitli v něčem novém a zvláště učitelé ze školy, v něčem dosti provizorním. A já jsem nesmírně vděčná za to, že se to takto zvládlo... není to sen, nová škola stojí a vše běží dál. Potvrdilo se to, že když se chce, všechno jde. A to, že museli chtít všichni je jasné! Všichni jsme se museli trochu uskromnit, a je super, že to nikdo nevzdal! Díky vám všem! O tom, co loňský školní rok znamenal pro naši rodinu, psát nebudu...to by bylo až příliš dlouhé a napínavé.

Lydie Grulichová

Časopis vydávaný žáky ZŠ TRIVIUM PLUS, o. p. s. Dobřany

Obsah tohoto časopisu je připravován žáky školy a neprochází redakční úpravou.

Názory autorů jednotlivých článků nemusí vyjadřovat názory školy.